

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

13 septembrie 2017*

Trimitere preliminară – Regulamentul (UE) nr. 604/2013 – Determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe – Articolul 28 – Detenție în scopul transferului unui solicitant de protecție internațională către statul membru responsabil – Termen pentru efectuarea transferului – Durată maximă a detenției – Calculare – Acceptarea cererii de preluare anterior plasării în detenție – Suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer”

În cauza C-60/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (Curtea de Apel Administrativă din Stockholm, statuând în materie de imigrație, Suedia), prin decizia din 29 ianuarie 2016, primită de Curte la 3 februarie 2016, în procedura

Mohammad Khir Amayry

împotriva

Migrationsverket,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul L. Bay Larsen (raportor), președinte de cameră, și domnii M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan și D. Šváby, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 25 ianuarie 2017,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Khir Amayry, de S. Stoeva, avocat;
- pentru Migrationsverket, de F. Beijer și de F. Axling, în calitate de agenți;
- pentru guvernul suedez, de L. Swedenborg, de A. Falk, de C. Meyer-Seitz, de U. Persson și de N. Otte Widgren, în calitate de agenți;
- pentru guvernul belgian, de M. Jacobs și de C. Pochet, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: suedeza.

- pentru guvernul german, de T. Henze și de R. Kanitz, în calitate de agenți;
- pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și de B. Koopman, în calitate de agenți;
- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;
- pentru guvernul Regatului Unit, de C. Crane și de M. Holt, în calitate de agenți, asistați de D. Blundell, barrister;
- pentru guvernul elvețian, de C. Bichet, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de M. Condou-Durande și de K. Simonsson, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 1 martie 2017,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 28 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31, denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Mohammad Khir Amayry, pe de o parte, și Migrationsverket (Oficiul pentru Migrație, Suedia, denumit în continuare „oficiul”), pe de altă parte, în legătură cu decizia acestuia din urmă de a-l plasa pe domnul Khir Amayry în detenție în așteptarea transferului său către Italia în temeiul Regulamentului Dublin III.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2013/33/UE

- 3 Articolul 8 din Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (JO 2013, L 180, p. 96, denumită în continuare „Directiva privind primirea”) prevede:

„(1) Statele membre nu plasează o persoană în detenție pentru unicul motiv că aceasta este un solicitant în conformitate cu Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale [(JO 2013, L 180, p. 60)].

[...]

(3) Un solicitant poate fi plasat în detenție numai în următoarele situații:

[...]

(f) în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul [Dublin III].

[...]”

- 4 Articolul 9 din Directiva privind primirea, intitulat „Garanții pentru solicitanții aflați în detenție”, prevede la alineatul (1):

„Un solicitant se plasează în detenție pentru o perioadă cât mai scurtă posibil și este menținut în detenție numai atât timp cât sunt aplicabile motivele prevăzute la articolul 8 alineatul (3).

Procedurile administrative relevante în contextul motivelor de detenție prevăzute la articolul 8 alineatul (3) sunt executate cu atenția cuvenită. Întârzierile aferente procedurilor administrative care nu se pot imputa solicitantului nu pot justifica o continuare a detenției.”

Regulamentul Dublin III

- 5 Considerentul (20) al Regulamentului Dublin III este redactat astfel:

„Detenția solicitanților ar trebui aplicată în conformitate cu principiul conform căruia o persoană nu poate fi supusă detenției pentru simplul motiv că solicită protecție internațională. Detenția ar trebui să fie pe o perioadă cât mai scurtă cu putință și să facă obiectul principiilor necesității și proporționalității. În special, deținerea solicitanților trebuie să fie în conformitate cu articolul 31 din [Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951]. Procedurile prevăzute în prezentul regulament în ceea ce privește o persoană deținută ar trebui efectuate cu prioritate, în termenele cele mai scurte cu putință. În ceea ce privește garanțiile generale ale detenției, precum și condițiile de detenție, statele membre ar trebui să aplice, după caz, dispozițiile Directivei [privind primirea] și în cazul persoanelor deținute în temeiul prezentului regulament.”

- 6 Articolul 27 alineatele (3) și (4) din acest regulament prevede:

„(3) În scopul exercitării unui apel sau a unei revizui a deciziei de transfer, statele membre prevăd următoarele în dreptul lor intern:

- (a) apelul sau revizuirea conferă persoanei în cauză dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru în cauză în așteptarea pronunțării unei hotărâri privind apelul sau revizuirea sau
- (b) transferul se suspendă automat, iar această suspendare expiră după o perioadă rezonabilă de timp în cursul căreia o instanță națională, în urma examinării atente și riguroase a cererii, să fi decis cu privire la efectul suspensiv al apelului sau al revizuirii sau
- (c) persoana în cauză are posibilitatea de a solicita, într-un termen rezonabil, unei instanțe naționale suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea. Statele membre asigură existența unei căi de atac eficiente prin suspendarea transferului până la pronunțarea hotărârii privind prima cerere de suspendare. Orice decizie cu privire la suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer este luată într-un termen rezonabil, permițând totodată analiza atentă și riguroasă a cererii de suspendare. O decizie de a nu suspenda punerea în aplicare a deciziei de transfer trebuie să conțină motivele pe care se întemeiază.

(4) Statele membre pot prevedea faptul că autoritățile competente pot decide din oficiu să suspende punerea în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea.”

7 Articolul 28 din regulamentul menționat prevede:

„(1) Statele membre nu țin în detenție o persoană numai pentru motivul că aceasta face obiectul procedurii stabilite de prezentul regulament.

(2) În cazul existenței unui risc ridicat de sustragere, statele membre pot ține în detenție persoana în cauză pentru a garanta că procedurile de transfer se desfășoară în conformitate cu prezentul regulament pe baza unei analize individuale și numai în cazul în care măsura detenției are un caracter proporțional și dacă nu se pot aplica în mod efectiv măsuri alternative mai puțin coercitive.

(3) Detenția trebuie să fie pe o perioadă cât mai scurtă și nu poate fi mai lungă decât perioada necesară, în mod rezonabil, pentru îndeplinirea cu profesionalism a procedurilor administrative necesare până la efectuarea transferului în temeiul prezentului regulament.

Atunci când o persoană este deținută în temeiul prezentului articol, termenul de depunere a unei cereri de preluare sau de reprimire nu poate depăși o lună de la data prezentării cererii de protecție internațională. Statul membru care derulează procedura în conformitate cu prezentul regulament solicită un răspuns urgent în astfel de cazuri. Răspunsul trebuie dat în cel mult două săptămâni de la data primirii cererii. Absența unui răspuns în termenul de două săptămâni echivalează cu acceptarea cererii de preluare sau de reprimire și implică obligația de a prelua sau reprimi persoana, inclusiv obligația de a asigura buna organizare a sosirii acesteia.

Atunci când o persoană este deținută în temeiul prezentului articol, transferul persoanei în cauză din statul membru solicitant către statul membru responsabil are loc cât mai curând posibil din punct de vedere practic și cel târziu în termen de șase săptămâni de la acceptarea implicită sau explicită a cererii, de către un alt stat membru, de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau din momentul în care apelul sau revizuirea nu mai are un efect suspensiv în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).

Atunci când statul membru solicitant nu respectă termenele de prezentare a cererii de preluare sau de reprimire sau când transferul nu are loc în termenul de șase săptămâni menționat în al treilea paragraf, persoana nu mai este ținută în detenție. Articolele 21, 23, 24 și 29 continuă să se aplice în consecință.

(4) În ceea ce privește condițiile de detenție și garanțiile aplicabile persoanelor aflate în detenție, pentru a garanta desfășurarea procedurilor de transfer către statul membru responsabil se aplică articolele 9, 10 și 11 din Directiva [privind primirea].”

8 Articolul 29 alineatele (1) și (2) din același regulament are următorul cuprins:

„(1) Transferul solicitantului [...] din statul membru solicitant către statul membru responsabil se face [...] cât de repede posibil și în cel mult șase luni de la acceptarea cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).

[...]

(2) Atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, statul membru responsabil este exonerat de obligația de a prelua sau reprimi persoana în cauză și responsabilitatea se transferă statului membru solicitant. Acest termen poate fi prelungit până la maximum un an în cazul în care transferul nu a putut fi efectuat datorită detenției în închisoare a persoanei în cauză sau până la maximum optsprezece luni în cazul în care persoana în cauză se sustrage procedurii.”

Dreptul suedez

- 9 În temeiul articolului 8 din capitolul 1 din utlänningslag (Legea privind străinii, SFS 2005, nr. 716), legea trebuie să fie aplicată, în fiecare caz concret, astfel încât libertatea străinului vizat să nu fie limitată mai mult decât este necesar.
- 10 Articolul 9 din capitolul 1 din această lege prevede că dispozițiile legii menționate referitoare la obligația de părăsire a teritoriului și la expulzare se aplică de asemenea, mutatis mutandis, deciziilor de transfer întemeiate pe Regulamentul Dublin III.
- 11 Articolul 1 din capitolul 10 din aceeași lege autorizează detenția străinilor în vârstă de minimum 18 ani pentru a pregăti punerea în aplicare a unei măsuri de îndepărtare sau pentru a realiza această îndepărtare.
- 12 Articolul 4 din capitolul 10 din Legea privind străinii prevede că un străin nu poate fi ținut în detenție mai mult de două luni, cu excepția cazului în care există motive serioase care justifică o detenție mai lungă, și precizează că, în cazurile în care există asemenea motive, străinul nu poate fi ținut în detenție mai mult de trei luni. Atunci când este probabil că punerea în aplicare a unei decizii de transfer va dura mai mult din cauza lipsei de cooperare din partea străinului sau atunci când este nevoie de timp pentru obținerea documentelor necesare, această durată maximă este extinsă la 12 luni.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 13 Domnul Khir Amayry a introdus o cerere de protecție internațională în Suedia la 19 decembrie 2014.
- 14 Întrucât în urma unei căutări în sistemul Eurodac a rezultat că persoana interesată intrase pe teritoriul italian la 6 decembrie 2014 și că solicitase deja această protecție în Danemarca la 17 decembrie 2014, oficiul a solicitat autorităților italiene, la 15 ianuarie 2015, să îl preia pe domnul Khir Amayry.
- 15 Autoritățile italiene au acceptat această cerere de preluare la 18 martie 2015.
- 16 La 2 aprilie 2015, oficiul a respins cererea de permis de ședere formulată de domnul Khir Amayry, inclusiv cererea sa de protecție internațională, a clasat cauza referitoare la declararea statutului și a decis transferul persoanei interesate către Italia. În plus, întrucât a considerat că există un risc ridicat ca acesta să se sustragă de la procedură, oficiul a decis să îl plaseze în detenție.
- 17 Domnul Khir Amayry a contestat deciziile oficiului la Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen (Tribunalul Administrativ cu sediul în Stockholm, statuând în materie de imigrație, Suedia). În urma acestei acțiuni, oficiul a decis să suspende punerea în aplicare a deciziei de transfer.
- 18 Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen (Tribunalul Administrativ cu sediul în Stockholm, statuând în materie de imigrație) a respins acțiunea respectivă la 29 aprilie 2015, considerând printre altele că exista riscul ca, în cazul repunerii sale în libertate, domnul Khir Amayry să se sustragă de la procedură, să se sustragă de la punerea în aplicare a deciziei de transfer sau să împiedice în alt mod punerea în aplicare a acesteia. Acesta din urmă a declarat apel împotriva respectivei hotărâri la instanța de trimitere.
- 19 La 8 mai 2015, a fost pusă în aplicare decizia de transfer. Ulterior, domnul Khir Amayry s-a întors în Suedia, unde a introdus o nouă cerere de protecție internațională la 1 iunie 2015.

- 20 La 30 iulie 2015, instanța de trimitere a refuzat să autorizeze apelul privind partea din hotărârea Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen (Tribunalul Administrativ cu sediul în Stockholm, statuând în materie de imigrație) referitoare la transfer, însă a autorizat, în schimb, apelul privind problema detenției.
- 21 În aceste condiții, Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (Curtea Administrativă de Apel din Stockholm statuând în materie de imigrație, Suedia) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) În cazul în care un solicitant de azil nu se află în detenție la momentul când statul membru responsabil își exprimă acordul să îl preia, ci este plasat în detenție la o dată ulterioară – pentru motivul că doar atunci se apreciază că există un risc ridicat de sustragere a persoanei în cauză –, termenul de șase săptămâni prevăzut la articolul 28 alineatul (3) din Regulamentul [Dublin III] poate fi calculat într-o asemenea situație începând din ziua în care persoana este plasată în detenție sau trebuie să fie calculat începând din alt moment și, în cazul unui răspuns afirmativ, care este acest moment?
- 2) În situația în care un solicitant de azil nu se află în detenție la momentul când statul membru responsabil își exprimă acordul să îl preia, articolul 28 din [R]egulamen[tul Dublin III] se opune aplicării unor norme naționale, precum cele din dreptul suedez, în temeiul cărora un străin nu poate fi ținut în detenție în scopul unui transfer mai mult de două luni, în cazul în care nu există motive serioase pentru ținerea sa în detenție pentru o perioadă mai lungă, iar dacă există asemenea motive serioase, străinul poate fi ținut în detenție maximum trei luni sau, dacă este probabil că [transferul] va dura mai mult din cauza lipsei de cooperare din partea străinului ori este nevoie de timp pentru obținerea documentelor necesare, maximum 12 luni?
- 3) În cazul în care o procedură de transfer este reluată atunci când apelul sau revizuirea nu mai are un efect suspensiv (a se vedea articolul 27 alineatul (3) din [R]egulament[ul Dublin III]), începe să curgă un nou termen de șase săptămâni pentru punerea în aplicare a transferului sau trebuie să se efectueze o deducere, de exemplu, a numărului de zile petrecute deja de persoana respectivă în detenție după ce statul membru responsabil și-a exprimat acordul să o preia sau să o reprimească?
- 4) Este relevant aspectul că solicitantul de azil care a atacat o decizie de transfer nu a cerut el însuși suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul (a se vedea articolul 27 alineatul (3) litera (c) și alineatul (4) din [R]egulament[ul Dublin III])?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la a doua întrebare

- 22 Prin intermediul primei și al celei de a doua întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 28 din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că, într-o situație în care detenția unui solicitant de protecție internațională începe după ce statul membru solicitat a acceptat cererea de preluare, această detenție poate fi menținută în principiu maximum două luni, maximum trei luni dacă există motive serioase care justifică o detenție mai lungă și maximum 12 luni dacă este probabil că transferul va dura mai mult din cauza lipsei de cooperare din partea persoanei vizate ori este nevoie de timp pentru obținerea documentelor necesare.

- 23 Din articolul 8 alineatul (1) din Directiva privind primirea reiese că o persoană nu poate fi plasată în detenție pentru unicul motiv că aceasta a solicitat protecție internațională.
- 24 Cu toate acestea, articolul 8 alineatul (3) litera (f) din această directivă prevede posibilitatea de a plasa în detenție un solicitant de protecție internațională în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul Dublin III.
- 25 Din articolul 28 alineatele (1) și (2) din acest regulament rezultă că, deși statele membre nu pot ține în detenție o persoană, pentru a garanta desfășurarea procedurilor de transfer, numai pentru motivul că aceasta face obiectul procedurii stabilite de regulamentul menționat, ele pot în schimb, în anumite condiții, să țină în detenție o persoană în cazul existenței unui risc ridicat de sustragere a acestei persoane.
- 26 Această posibilitate este printre altele încadrată la articolul 28 alineatul (3) din același regulament, care precizează, la primul paragraf, că detenția trebuie să fie pe o perioadă cât mai scurtă și nu poate fi mai lungă decât perioada necesară, în mod rezonabil, pentru îndeplinirea cu profesionalism a procedurilor administrative necesare până la efectuarea transferului.
- 27 În vederea concretizării acestui principiu, articolul 28 alineatul (3) al doilea și al treilea paragraf din Regulamentul Dublin III stabilește termene specifice pentru depunerea unei cereri de preluare sau de reprimire și pentru efectuarea transferului. În plus, din articolul 28 alineatul (3) al patrulea paragraf din acest regulament rezultă că, atunci când statul membru solicitant nu respectă aceste termene, persoana în cauză nu mai este ținută în detenție.
- 28 În ceea ce privește termenul pentru efectuarea transferului, singurul care este relevant într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care cererea de preluare a fost deja acceptată înainte ca persoana în cauză să fi fost plasată în detenție, modul de redactare a articolului 28 alineatul (3) al treilea paragraf din regulamentul menționat nu permite prin el însuși să se stabilească dacă această dispoziție se aplică în toate situațiile în care o persoană este deținută în așteptarea transferului său sau numai atunci când o persoană este deja deținută când se realizează unul dintre cele două evenimente prevăzute de dispoziția menționată, și anume, pe de o parte, acceptarea cererii de preluare sau de reprimire și, pe de altă parte, încetarea efectului suspensiv al apelului sau al revizuirii formulate împotriva unei decizii de transfer.
- 29 Cu toate acestea, dintr-o jurisprudență constantă a Curții rezultă că, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (Hotărârea din 19 decembrie 2013, Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, punctul 34 și jurisprudența citată).
- 30 În această privință, trebuie subliniat că procedurile de preluare și de reprimire instituite de Regulamentul Dublin III au ca obiect, în definitiv, să permită transferul unui resortisant al unei țări terțe către statul membru desemnat, în temeiul acestui regulament, drept responsabil de examinarea cererii de protecție internațională prezentate de către acest resortisant.
- 31 În cadrul acestor proceduri, posibilitatea de a ține în detenție, în anumite condiții, persoana în cauză urmărește, așa cum precizează articolul 28 alineatul (2) din regulamentul menționat, să garanteze procedurile de transfer evitând ca această persoană să se sustragă de la procedură și să se sustragă astfel de la punerea în aplicare a unei eventuale decizii de transfer luate în privința sa.
- 32 În acest context, alegerea unui termen de transfer de șase săptămâni astfel cum se prevede la articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf din același regulament arată că legiuitorul Uniunii a considerat că o asemenea perioadă putea fi necesară pentru efectuarea transferului unei persoane aflate în detenție.

- 33 Or, întrucât niciunul dintre termenele instituite de articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul Dublin III nu curge de la momentul plasării în detenție, a considera că această dispoziție se aplică în toate situațiile în care o persoană este plasată în detenție în așteptarea transferului său ar presupune ca detenția să ia sfârșit în mod necesar la șase săptămâni după acceptarea cererii de preluare sau de reprimire, chiar dacă detenția nu a început decât ulterior acestei acceptări.
- 34 Prin urmare, într-o asemenea situație, detenția în vederea efectuării transferului ar avea în mod necesar o durată mai scurtă de șase săptămâni și orice plasare în detenție ar fi chiar exclusă după scurgerea termenului de șase săptămâni de la acceptarea menționată.
- 35 În aceste condiții, un stat membru nu ar dispune de posibilitatea de a iniția detenția persoanei în cauză decât în cursul unei scurte fracțiuni din termenul de șase luni care îi este acordat de articolul 29 alineatele (1) și (2) din Regulamentul Dublin III pentru ducerea la bun sfârșit a transferului, iar aceasta chiar dacă riscul de sustragere de la procedură susceptibil să justifice detenția nu se manifestă decât tardiv.
- 36 În plus, deși articolul 29 alineatul (2) din acest regulament prevede că termenul de transfer este prelungit până la maximum 18 luni dacă persoana în cauză se sustrage de la procedură, o persoană care s-a sustras timp de cel puțin șase săptămâni nu ar mai putea fi plasată în detenție în cazul în care s-ar afla din nou la dispoziția autorităților competente.
- 37 Având în vedere aceste elemente, rezultă că interpretarea preconizată la punctul 33 din prezenta hotărâre, pe de o parte, ar fi de natură să limiteze în mod semnificativ eficiența procedurilor prevăzute de regulamentul menționat și, pe de altă parte, ar risca să incite persoanele în cauză să se sustragă de la procedură pentru a împiedica transferul lor către statul membru responsabil, împiedicând astfel aplicarea principiilor și a procedurilor aceluiași regulament (a se vedea prin analogie Hotărârea din 17 martie 2016, *Mirza*, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, punctul 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2017, *Vilkas*, C-640/15, EU:C:2017:39, punctul 37).
- 38 Pe de altă parte, această interpretare nu ar fi coerentă cu dorința legiuitorului Uniunii, exprimată în considerentul (20) al Regulamentului Dublin III, de a autoriza detenția limitând în același timp durata sa, întrucât ar conduce la restrângerea sau la excluderea acesteia nu în funcție de timpul în care persoana în cauză a fost supusă detenției, ci doar de termenul scurs de la acceptarea cererii de preluare sau de reprimire de către statul membru solicitat.
- 39 Este necesar, așadar, ca articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul Dublin III să fie interpretat în sensul că termenul maxim de șase săptămâni în care trebuie efectuat transferul unei persoane deținute, prevăzut de această dispoziție, nu se aplică decât în cazul în care persoana în cauză este deja deținută atunci când intervine unul dintre cele două evenimente prevăzute la această dispoziție.
- 40 În consecință, atunci când detenția persoanei în cauză în așteptarea transferului său începe după ce statul membru solicitat a acceptat cererea de preluare, durata detenției nu va fi încadrată de unul dintre termenele exacte prevăzute la articolul 28 alineatul (3) din acest regulament decât, dacă este cazul, de la data la care apelul sau revizuirea își pierde efectul suspensiv în conformitate cu articolul 27 alineatul (3) din regulamentul menționat.
- 41 În lipsa unei durate maxime de detenție stabilite în Regulamentul Dublin III, o asemenea detenție trebuie totuși să fie conformă, mai întâi, cu principiul prevăzut la articolul 28 alineatul (3) primul paragraf din acest regulament, potrivit căruia detenția trebuie să fie pe o perioadă cât mai scurtă și nu poate fi mai lungă decât perioada necesară, în mod rezonabil, pentru îndeplinirea cu profesionalism a procedurilor administrative necesare până la efectuarea transferului.

- 42 Autoritatea competentă trebuie apoi, conform articolului 28 alineatul (4) din regulamentul menționat, să respecte dispozițiile Directivei privind primirea care încadrează detenția solicitanților de protecție internațională, în special articolul 9 alineatul (1) din aceasta, din care rezultă printre altele că procedurile administrative relevante în contextul motivelor de detenție sunt executate cu atenția cuvenită.
- 43 Această autoritate trebuie, în sfârșit, să țină seama de articolul 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în măsura în care articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III prevede o restrângere a exercitării dreptului fundamental la libertate și la siguranță (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 februarie 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punctul 49, și Hotărârea din 15 martie 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, punctul 36).
- 44 În acest context, revine, așadar, autorității competente, sub controlul instanțelor naționale, sarcina de a desfășura în mod diligent procedura de transfer și de a nu prelungi detenția pe o durată care depășește timpul necesar pentru această procedură, apreciat ținând seama de cerințele concrete ale procedurii menționate în fiecare caz în parte (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 iulie 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctele 58 și 59).
- 45 În plus, persoana în cauză nu poate fi deținută pe o perioadă care depășește cu mult durata de șase săptămâni în care transferul putea fi valabil efectuat, în măsura în care din articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul Dublin III rezultă că această perioadă este în principiu suficientă, având în vedere în special caracterul simplificat al procedurii de transfer între statele membre instituite de acest regulament, pentru ca autoritățile competente să efectueze transferul (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 iulie 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctul 60).
- 46 Prin urmare, dat fiind că împrejurarea că detenția unui solicitant de protecție internațională începe după ce statul membru solicitat a acceptat cererea de preluare nu este de natură să facă deosebit de dificil transferul acestuia, o detenție cu o durată de trei sau de douăsprezece luni în care transferul putea fi valabil efectuat depășește perioada necesară, în mod rezonabil, pentru îndeplinirea cu profesionalism a procedurilor administrative necesare până la efectuarea transferului.
- 47 În schimb, într-o asemenea situație, având în vedere marja de apreciere de care dispun statele membre la adoptarea de măsuri care urmăresc punerea în aplicare a legislației Uniunii, o durată de detenție de două luni nu poate fi considerată în mod necesar excesivă, caracterul său adecvat în raport cu caracteristicile fiecărui caz în parte trebuind totuși să fie verificat de autoritatea competentă, sub controlul instanțelor naționale.
- 48 În aceste condiții, în ipoteza în care, după plasarea în detenție, apelul sau revizuirea își pierde efectul suspensiv conform articolului 27 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III, această detenție nu poate fi menținută, în temeiul articolului 28 alineatul (3) al treilea și al patrulea paragraf din acest regulament, mai mult de șase săptămâni de la această dată.
- 49 Din cele ce precedă rezultă că articolul 28 din Regulamentul Dublin III, citit în lumina articolului 6 din Carta drepturilor fundamentale, trebuie interpretat în sensul că:
- nu se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că, într-o situație în care detenția unui solicitant de protecție internațională începe după ce statul membru solicitat a acceptat cererea de preluare, această detenție poate fi menținută maximum două luni, cu condiția, pe de o parte, ca durata detenției să nu depășească timpul necesar pentru procedura de transfer, apreciat ținând seama de cerințele concrete ale acestei proceduri în fiecare caz în parte, și, pe de altă parte, ca, dacă este cazul, această durată să nu se prelungească mai mult de șase săptămâni de la data la care apelul sau revizuirea nu mai are efect suspensiv și

- se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care permite, într-o asemenea situație, să se mențină detenția respectivă timp de trei sau de douăsprezece luni în cursul cărora transferul putea fi valabil efectuat.

Cu privire la a treia întrebare

- 50 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 28 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că se impune ca din termenul de șase săptămâni de la momentul în care apelul sau revizuirea nu mai are efect suspensiv, instituit prin această dispoziție, să se deducă numărul de zile în care persoana în cauză a fost deja deținută după ce un stat membru a acceptat cererea de preluare sau de reprimire.
- 51 Trebuie amintit că articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul Dublin III prevede că, atunci când o persoană este deținută în temeiul articolului 28 din acest regulament, transferul are loc cât mai curând posibil din punct de vedere practic și cel târziu în termen de șase săptămâni de la acceptarea de către un alt stat membru a cererii de preluare sau de reprimire sau din momentul în care apelul sau revizuirea nu mai are un efect suspensiv în conformitate cu articolul 27 alineatul (3) din regulamentul menționat.
- 52 Astfel, din modul de redactare a articolului 28 din același regulament rezultă că acesta stabilește două termene distincte de șase săptămâni fără să precizeze nici dacă acestea trebuie să se confunde, nici dacă durata celui de al doilea termen trebuie să fie redusă în anumite cazuri.
- 53 Această interpretare este susținută de funcția atribuită acestor termene de către legiuitorul Uniunii.
- 54 Astfel, deși termenele stabilite la articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul Dublin III au ca efect, în temeiul articolului 28 alineatul (3) al patrulea paragraf din acest regulament, să limiteze durata maximă a deținerii, nu este mai puțin adevărat că ele au ca obiect să stabilească perioada în care trebuie efectuat transferul și că se substituie astfel, în anumite ipoteze, termenelor de principiu instituite în acest scop de articolul 29 alineatul (1) din regulamentul menționat.
- 55 Or, atât timp cât un apel sau o revizuire formulată împotriva unei decizii de transfer are efect suspensiv, este, prin definiție, imposibil să se efectueze transferul, motiv pentru care termenul prevăzut în acest scop nu poate, în acest caz, să înceapă să curgă decât din momentul în care s-a decis în principiu realizarea ulterioară a transferului și mai rămân să fie definitive numai modalitățile acestuia, și anume de la data la care încetează acest efect suspensiv (a se vedea prin analogie Hotărârea din 29 ianuarie 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punctul 45).
- 56 Într-o asemenea situație, fiecare dintre cele două state membre trebuie să facă față, pentru organizarea transferului, aceorași dificultăți de ordin practic ca cele cărora ar fi trebuit să le facă față dacă transferul ar fi putut fi realizat imediat după acceptarea cererii de preluare sau de reprimire și, prin urmare, ar trebui să dispună de același termen de șase săptămâni pentru a definitiva modalitățile tehnice ale transferului și pentru efectuarea acestuia (a se vedea prin analogie Hotărârea din 29 ianuarie 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punctele 43 și 44).
- 57 Împrejurarea că persoana în cauză era deja deținută la data la care a încetat efectul suspensiv al apelului sau al revizurii nu este, prin ea însăși, de natură să faciliteze în mod semnificativ transferul, statele membre neputând definitiva modalitățile tehnice ale acestuia în condițiile în care nici principiul său, nici a fortiori data sa nu sunt stabilite.
- 58 În plus, în cazul în care persoana în cauză nu ar fi formulat apelul sau revizuirea decât după mai multe săptămâni de detenție, o eventuală reducere a celui de al doilea termen stabilit la articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul Dublin III în limita zilelor în care persoana era deja

deținută ar putea, în practică, să priveze autoritatea competentă de orice posibilitate de a efectua transferul înainte de a fi pus capăt detenției și să o împiedice astfel să utilizeze în mod eficient posibilitatea, prevăzută de legiuitorul Uniunii, de a plasa în detenție persoana în cauză pentru a preveni un risc ridicat de sustragere a acestei persoane.

- 59 În consecință, este necesar să se răspundă la cea de a treia întrebare că articolul 28 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că nu este necesar ca din termenul de șase săptămâni de la momentul în care apelul sau revizuirea nu mai are efect suspensiv, instituit prin această dispoziție, să se deducă numărul de zile în care persoana în cauză a fost deja deținută după ce un stat membru a acceptat cererea de preluare sau de reprimire.

Cu privire la a patra întrebare

- 60 Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 28 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că termenul de șase săptămâni de la momentul în care apelul sau revizuirea nu mai are efect suspensiv, instituit prin această dispoziție, se aplică și atunci când suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer nu a fost solicitată în mod expres de persoana în cauză.
- 61 Din articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul Dublin III reiese că al doilea termen pentru efectuarea transferului, instituit prin această dispoziție, începe să curgă din momentul în care apelul sau revizuirea nu mai are un efect suspensiv în conformitate cu articolul 27 alineatul (3) din acest regulament.
- 62 Astfel cum s-a constatat la punctul 55 din prezenta hotărâre, această normă urmărește să acorde autorității competente un termen suficient pentru efectuarea transferului unei persoane deținute ținând seama de faptul că, atunci când un apel sau o revizuire formulată împotriva unei decizii de transfer are efect suspensiv, nu este posibil să se realizeze transferul decât după încetarea acestui efect suspensiv.
- 63 Trebuie subliniat astfel că împrejurarea că unui apel sau unei revizuii i se recunoaște un efect suspensiv este determinantă în această privință, întrucât împiedică transferul, fără ca intervenția sau lipsa intervenției unei cereri prealabile de suspendare a deciziei de transfer care emană de la persoana în cauză să joace un rol decisiv.
- 64 Este de altfel necesar să se constate că legiuitorul Uniunii a făcut referire la încetarea efectului suspensiv „în conformitate cu articolul 27 alineatul (3)” din Regulamentul Dublin III, fără a face distincție între statele membre care au decis să confere apelului sau revizuirii un efect suspensiv de plin drept, în temeiul articolului 27 alineatul (3) literele (a) și (b) din acest regulament, și statele membre care au ales să condiționeze acordarea acestui efect suspensiv de intervenția unei decizii judecătorești în acest sens la cererea persoanei în cauză, în aplicarea articolului 27 alineatul (3) litera (c) din regulamentul menționat.
- 65 Trebuie, în această privință, să se amintească că legiuitorul Uniunii nu a intenționat să sacrifice protecția jurisdicțională a solicitanților de protecție internațională în favoarea cerinței celerității în soluționarea cererilor de protecție internațională (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iunie 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punctul 57).
- 66 Rezultă că statele membre care au dorit să consolideze protecția jurisdicțională a solicitanților prin conferirea unui efect suspensiv de plin drept apelului sau revizuirii exercitate împotriva unei decizii de transfer nu pot, în numele respectării cerinței celerității, să se afle într-o situație mai puțin favorabilă decât aceea în care se află acele state membre care nu au considerat necesar acest lucru. Or, aceasta ar fi situația dacă aceste prime state membre nu ar putea să dispună de un termen suficient pentru

efectuarea transferului atunci când persoana în cauză este deținută și a decis să formuleze o cale de atac (a se vedea prin analogie Hotărârea din 29 ianuarie 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punctele 49 și 50).

- 67 Este cert că articolul 28 alineatul (3) din Regulamentul Dublin nu se referă direct la ipoteza, prevăzută la articolul 27 alineatul (4) din acest regulament, în care suspendarea executării transferului nu rezultă din efectul legii sau dintr-o decizie judecătorească, ci decurge dintr-o decizie adoptată de autoritatea competentă.
- 68 Cu toate acestea, într-o asemenea ipoteză, persoana în cauză se află într-o situație comparabilă din toate punctele de vedere cu aceea a unei persoane al cărei apel sau revizuire dobândește un efect suspensiv în temeiul articolului 27 alineatul (3) din regulamentul menționat.
- 69 În aceste condiții, rezultă, pe de o parte, că detenția poate, și în acest caz, să rămână necesară în așteptarea pronunțării unei hotărâri privind apelul sau revizuirea și, pe de altă parte, că nu ar fi justificat să se prelungească această detenție mai mult de șase săptămâni după intervenția unei decizii definitive cu privire la apel sau la revizuire.
- 70 În plus, ca urmare a similitudinii termenilor utilizați la articolul 28 alineatul (3) al treilea paragraf și la articolul 29 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul Dublin III și a faptului că aceste dispoziții au ambele ca obiect stabilirea perioadei în care trebuie efectuat transferul, ar trebui în mod normal să se aplice o interpretare mai restrictivă fiecăreia dintre aceste două dispoziții, în care se menționează numai efectul suspensiv care rezultă din articolul 27 alineatul (3) din acest regulament.
- 71 În consecință, o asemenea interpretare ar presupune, în temeiul articolului 29 alineatul (1) din regulamentul menționat, că, atunci când autoritatea competentă utilizează posibilitatea prevăzută la articolul 27 alineatul (4) din același regulament în beneficiul unei persoane care nu este deținută, termenul pentru efectuarea transferului ar trebui totuși să fie calculat începând de la acceptarea de către un alt stat membru a cererii de preluare sau de reprimire. Această interpretare ar fi, prin urmare, în practică, de natură să priveze această dispoziție de efect util în mare măsură, întrucât ea nu ar putea fi utilizată fără a risca să se împiedice realizarea transferului în termenele stabilite de Regulamentul Dublin III.
- 72 Trebuie de asemenea subliniat că interpretarea menționată nu poate fi preferată nici pentru motivul că ar contribui la protecția sporită a libertății și a siguranței persoanei în cauză. Astfel, interpretarea opusă nu conduce la extinderea posibilităților de menținere în detenție, ci la garantarea aplicării unei limite precise privind durata maximă a detenției în toate cazurile în care această detenție a fost prelungită ca urmare a caracterului suspensiv al apelului sau al revizurii.
- 73 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se răspundă la cea de a patra întrebare că articolul 28 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că termenul de șase săptămâni de la momentul în care apelul sau revizuirea nu mai are efect suspensiv, instituit prin această dispoziție, se aplică și atunci când suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer nu a fost solicitată în mod expres de persoana în cauză.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 74 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

- 1) **Articolul 28 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid, citit în lumina articolului 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că:**
 - nu se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că, într-o situație în care detenția unui solicitant de protecție internațională începe după ce statul membru solicitat a acceptat cererea de preluare, această detenție poate fi menținută maximum două luni, cu condiția, pe de o parte, ca durata detenției să nu depășească timpul necesar pentru procedura de transfer, apreciat ținând seama de cerințele concrete ale acestei proceduri în fiecare caz în parte, și, pe de altă parte, ca, dacă este cazul, această durată să nu se prelungească mai mult de șase săptămâni de la data la care apelul sau revizuirea nu mai are efect suspensiv și
 - se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care permite, într-o asemenea situație, să se mențină detenția respectivă timp de trei sau de douăsprezece luni în cursul cărora transferul putea fi valabil efectuat.
- 2) **Articolul 28 alineatul (3) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că nu este necesar ca din termenul de șase săptămâni de la momentul în care apelul sau revizuirea nu mai are efect suspensiv, instituit prin această dispoziție, să se deducă numărul de zile în care persoana în cauză a fost deja deținută după ce un stat membru a acceptat cererea de preluare sau de reprimire.**
- 3) **Articolul 28 alineatul (3) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că termenul de șase săptămâni de la momentul în care apelul sau revizuirea nu mai are efect suspensiv, instituit prin această dispoziție, se aplică și atunci când suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer nu a fost solicitată în mod expres de persoana în cauză.**

Semnături